

CĂTRE
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
DOMNULE PREȘEDINTE

Subsemnatul Secu Cristian Adrian, (...) în contradictoriu **cu pârâții**

1. **COMITETUL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI PENTRU SITUAȚII de URGENTĂ** (în continuare, abreviat ca CMBSU)
2. **INSTITUȚIA PREFECTULUI MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**(în continuare, abreviat ca IPMB)
ambele cu sediu în București, Piața Presei libere nr. 1, corpul B, sectorul 1, cod poștal 013701 , nr. tel 0213132476, fax 0213122533, e-mail prefect@mai.gov.ro, și

cu intervenient forțat:

3. **AVOCATUL POPORULUI** (în continuare, abreviat ca AVP) cu sediul în str. George Vraca, nr. 8, Sector 1, București, nr.tel 021 3127 101, fax: 021 312 4921, email: avp@avp.ro

în temeiul **art. 15 alin.4) din Legea nr. 136/2020**, formulez

ACȚIUNE ÎN ANULARE

prin care solicit în contradictoriu cu CMBSU **anularea în parte a HCMBSU nr. 61/2021 și/sau modificarea acesteia** , după cum urmează:

1. **Anularea art. 4, art.5 alin.2), art.6 , art. 7 alin.1) și 2), art. 9 în limita sintagmei “*doar pentru persoanele care sunt vaccinate împotriva virusului SARS-CoV-2 și pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, respectiv persoanele care se află în perioada cuprinsă între 15- a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu virusul SARS-Co V-2,*”**
2. **Anularea art. 10, art. 11, art. 12 alin.2), art. 15, art. 16 alin.1), art. 19, art. 20 alin.1), art. 21 alin.1), art. 22, art. 23, în limita sintagmei “*Participarea este permisă doar pentru persoanele care sunt vaccinate împotriva virusului SARS-CoV-2 și pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, respectiv persoanele care se află în perioada cuprinsă între 15- a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu virusul SARS-Co V-2*”**

3. **Anularea art. 16 alin.3), în limita sintagmei “Accesul în zonele de consum astfel delimitate și amenajate este permis doar pentru persoanele care sunt vaccinate împotriva virusului SARS-CoV-2 și pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, respectiv persoanele care se află în perioada cuprinsă între 15- a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu virusul SARS-Co V-2”**
4. **Anularea integrală a art. 27**
5. a) **Anularea integrală a art. 26**
b) **în subsidiar, modificarea art. 26, în sensul introducerii unui nou punct la art 26, pct. 8, care va avea următorul conținut:**
8. Măsurile instituite nu se aplică persoanelor fizice care prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS_COV_2 nu mai vechi de 72 de ore sau prezintă rezultatul negativ al unui test antigen rapid pentru infecția cu virusul SARS_COV_2 nu mai vechi de 48 de ore
c) **în subsidiar, eliminarea privilegiului pt persoanele vaccinate, respectiv anularea art. 26 pct. 5 și 6.**
6. a) **Anularea art. 17**
b) **în subsidiar, modificarea art. 17 după cum urmează:**
“Activitatea în baruri , cluburi și discoteci este permisă până la 50 % din capacitatea maximă a spațiului dacă incidența cumulată la 14 zile în Municipiul București este mai mare de 6/1000 locuitori”
iar în contradictoriu cu IPMB solicit doar cheltuieli de judecată , dat fiind că CMBSU este un organism interinstituțional, fără personalitate juridică și patrimoniu propriu, care funcționează în cadrul IPMB, persoană juridică cu patrimoniu susceptibil de executare silită.
În ceea ce privește introducerea în cauză a AVP, acesta trebuie citat **pentru a transmite un punct de vedere cu privire la legalitatea actului normativ atacat în speță**, dat fiind faptul că procedura de soluționare a unei eventuale petiții este incompatibilă cu perioada de aplicabilitate a HCMBSU nr.61/2021(14-1 zile = 13 zile, dat fiind faptul că a început să producă efecte de duminică).

MOTIVE

- I. **Curtea de Apel Bucuresti, in complet de 3 judecatori- art. 15 lg 136/2020, este competenta sa judece, pentru respectarea dreptului la un proces echitabil si pentru a obtine o solutie utilă în acord cu Decizia nr. 392/2021 a CCR**

HCMBU 61/2021 are valabilitate 14 zile și este emisă potrivit preambului , în temeiul Legii nr. 136/2020 și Legii nr. 55/2020.

Legea nr. 55/2020 nu prevede o procedură de atac efectivă sub aspectul termenului rezonabil a actelor normative emise în baza acestei legi. Din acest motiv, **pentru a ni se permite dreptul de acces la instanța națională, respectiv dreptul la un recurs efectiv și analiza pe fond a plângerii noastre privind încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale prin HCMBSU nr. 61/2021, solicit instanței înlăturarea normelor interne care nu permit dreptul de acces la instanță** într-un termen optim pentru analiza efectivă și cu celeritate a cererii (conform art. 20 și art. 148 alin 2 din Constituției României, art. 3, 4 și 6 Cod Procedură Civilă) și aplicarea directă și prioritară a următoarelor norme din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și din dreptul comunitar:

➤ **Art. 47 - Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene:**

”Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol...”

➤ **Art. 13 - Dreptul la un remediu efectiv din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:**

” Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

➤ **Art. 6 – Dreptul la un proces echitabil din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:**

”1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil.”

➤ **Art. 52 - Întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor din Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene**

”(1) Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

”(3) În măsura în care prezenta cartă conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.”

➤ **Art. 54 - Interzicerea abuzului de drept din Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene**

Nici una dintre dispozițiile prezentei carte nu trebuie să fie interpretată ca implicând vreun drept de a desfășura orice activitate sau de a îndeplini orice act îndreptat împotriva oricărui dintre drepturile și libertățile recunoscute prin prezenta cartă sau de a le impune restrângeri mai ample decât cele prevăzute prin prezenta cartă.

➤ **Articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană**

”(1) **Uniunea recunoaște drepturile, libertățile și principiile prevăzute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene din 7 decembrie 2000, astfel cum a fost adaptată la 12 decembrie 2007, la Strasbourg, care are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor.**

Dispozițiile cuprinse în Cartă nu extind în niciun fel competențele Uniunii astfel cum sunt definite în tratate. Drepturile, libertățile și principiile prevăzute în Cartă se interpretează în conformitate cu dispozițiile generale din titlul VII al Cartei privind interpretarea și punerea sa în aplicare și cu luarea în considerare în mod corespunzător a explicațiilor menționate în Cartă, care prevăd izvoarele acestor dispoziții.

(2) **Uniunea aderă la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Competențele Uniunii, astfel cum sunt definite în tratate, nu sunt modificate de această aderare.**

(3) **Drepturile fundamentale, astfel cum sunt garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, constituie principii generale ale dreptului Uniunii.”**

Carta drepturilor fundamentale stabilește drepturile de bază pe care trebuie să le respecte atât Uniunea Europeană, cât și statele membre, atunci când pun în aplicare legislația UE. Aceasta constituie un **instrument cu caracter juridic obligatoriu**, elaborat pentru a recunoaște în mod expres rolul drepturilor fundamentale în ordinea juridică a Uniunii și pentru a acorda vizibilitate acestuia.¹

Din interpretarea coroborată a normelor menționate anterior, reiese faptul că persoanele ale căror drepturi și libertăți fundamentale le-au fost restrânse contrar normelor comunitare (prin acte normative care nu au putere de lege și cu încălcarea principiilor proporționalității și necesității) sau persoanele asimilate acestora au dreptul la o cale de atac efectivă pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale.

Totodată, arătăm că potrivit dispozițiilor art. 20 din Constituția României dacă există neconcordanță între Convenția Europeană a Drepturilor Omului și legile interne au prioritate reglementările din Convenție, cu excepția cazului în care Constituția și legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Având în vedere căile procedurale prevăzute de dreptul intern, pentru a ni se permite dreptul de acces la o instanță, într-un termen optim, pentru a fi analizată cu celeritate cererea, cu respectarea dispozițiilor art. 6 C.p.c., **solicităm a ni se soluționa cererea într-un termen cât mai scurt potrivit procedurii instituite de Legea nr. 136/2020, act normativ menționat în preambul HCMBSU nr. 61/2021**, ca urmare a impactului pe care îl au actele normative atacate asupra drepturilor și libertăților fundamentale, termenul scurt de aplicabilitate al acestora și a ni se respecta dreptul la un proces echitabil garantat de 6 CEDO.

¹[https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/fiches_techniques/2013/010106/04A_FT\(2013\)010106_RO.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/fiches_techniques/2013/010106/04A_FT(2013)010106_RO.pdf)

În **Monitorul Oficial nr. 688 din 12 iulie 2021** a fost publicată **Decizia CCR nr. 392/08.06.2021** prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată de Kapcza Mikolt Krisztina în Dosarul nr. 664/33/2020 al Curții de Apel Cluj - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, precum și soluția legislativă din art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, potrivit căreia dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau se încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, sunt neconstituționale.

Prin considerentele Deciziei nr. 392/2021, CCR a statuat că:

- 27. **Dispozițiile art.108 alin. (2) și (4) din Constituție** se coroborează cu cele ale **art.126 alin.(6) care consacra controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice**, pe calea contenciosului administrativ, precum și cu cele ale **art. 52 - Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică**, care îndreptătesc persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal al unei cereri, să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. Astfel, **atunci când o hotărâre a Guvernului sau oricare acte administrative emise de o autoritate publică încalcă legea sau adaugă la dispozițiile legii, acestea pot fi atacate în fața instanței de contencios administrativ în temeiul art.52 și al art.126 alin. (6) din Constituția României**, republicată, și al **dispozițiilor conținute în legea specială în materie, Legea contenciosul administrativ nr.554/2004**, cu modificările și completările ulterioare. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că „**separația puterilor în stat nu înseamnă lipsa unui mecanism de control între puterile statului, ci, dimpotrivă, presupune existența unui control reciproc, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea. Actele puterii executive sunt cenzurate pe calea contenciosului administrativ**”(Decizia nr. 594 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 18 iunie 2008).
- 31. Așa fiind, Curtea, din coroborarea dispozițiilor anterior menționate, constată că **art.72 alin.(2) din Legea nr.55/2020 înlătură expres de la aplicare Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 ca act normativ aplicabil în materia contestării dispunerii/prelungirii stării de alertă în cazul pandemiei de COVID-19**. Pe de altă parte, Curtea constată că **Legea nr.55/2020 nu conține o altă normă expresă care să instituie o procedură specială de contestare a dispunerii/prelungirii stării de alertă în cazul pandemiei de COVID-19, ceea ce are drept consecință practică sustragerea de la controlul judecătoresc a acestor acte administrative. ...**
- 38. Mai mult, Curtea observă că **lipsa de claritate a reglementării are consecințe directe asupra exercitării dreptului de acces la justiție și a dreptului consacrat de art.52 alin.(1) din**

Constituție, persoana interesată să atace în justiție o hotărâre a Guvernului ori un ordin sau o instrucțiune emisă în temeiul Legii nr.55/2020 neputând identifica reglementările procedurale aplicabile, astfel încât să se conformeze acestora.

- 43. Tot în lumina celor statuate în jurisprudența Curții de la Strasbourg, Curtea Constituțională, răspunzând criticilor formulate de autoarea excepției, reține că **asigurarea unui drept de acces efectiv la justiție trebuie analizată și prin prisma efectelor pe care hotărârea judecătorească le are asupra drepturilor persoanei care s-a adresat justiției.** În acest sens, prin Decizia Curții Constituționale nr. 17 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2017, paragraful 42, s-a reținut că un **drept de acces la justiție efectiv „nu se caracterizează doar prin posibilitatea instanței de judecată de a examina ansamblul mijloacelor, argumentelor și probelor prezentate și de a pronunța o soluție, ci și prin faptul că soluția pronunțată determină înlăturarea încălcării denunțate și a consecințelor sale pentru titularul dreptului încălcat.”**
- 44. În cazul atacării în justiție a hotărârilor Guvernului, a ordinelor sau a instrucțiunilor miniștrilor emise în vederea punerii în aplicare a unor măsuri pe durata stării de alertă, **în temeiul Legii nr.55/2020, asigurarea unui acces la justiție efectiv, în sensul mai sus reținut, s-ar realiza doar în măsura în care hotărârea pronunțată de instanța de judecată ar determina, odată cu constatarea nelegalității actului administrativ atacat, înlăturarea efectelor acestuia și a consecințelor sale.** Or, **aceste efecte ale hotărârii judecătorești nu ar putea fi obținute decât în măsura în care pronunțarea acesteia ar avea loc în termenul de aplicabilitate al acestor acte administrative, care este de cel mult 30 de zile de la intrarea lor în vigoare,** așa cum reiese din dispozițiile art.3 alin.(1) și (2) și ale art.4 alin.(1) din Legea nr.55/2020.
- 45. Așa cum Curtea a constatat deja, **dispozițiile Legii nr.55/2020 nu conțin niciun fel de dispoziții procedurale care să garanteze soluționarea cauzelor referitoare la actele administrative de declarare sau prelungire a stării de alertă într-un termen scurt, care să asigure un drept efectiv de acces la justiție.**
- 46. Sub acest aspect, Curtea observă că **nici dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr.554/2004 nu ar răspunde acestor exigențe.** Chiar dacă ar urgenta soluționarea acțiunilor referitoare la actele normative prin care se instituie starea de alertă, instanța de judecată este ținută să asigure îndeplinirea cerințelor referitoare la citarea legală a părților și a dreptului părții adverse de a depune întâmpinare, care trebuie comunicată apoi reclamantului cu cel puțin 15 zile înainte de primul termen de judecată [art.17 alin.(1) din Legea nr.554/2004]. Dispozițiile de lege prevăd un termen de cel mult 30 de zile în care hotărârile pot fi redactate, precum și faptul că acestea pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare [art.20 alin.(1) din Legea nr.554/2004]. Deși regula este aceea a suspendării executării actului administrativ atacat până la soluționarea de urgență a recursului [art.20 alin.(2) din Legea nr.554/2004], Curtea constată că, în ceea ce privește acele acte administrative emise pentru înlăturarea consecințelor epidemiilor, **suspendarea nu este posibilă** [art.5 alin.(3) din Legea nr.554/2004].

- 47. Prin urmare, **aplicarea procedurii de judecată reglementate de Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 ar face imposibilă pronunțarea unei hotărâri într-un termen mai scurt de 30 de zile, astfel încât efectele acestei hotărâri nu ar fi apte să înlăture în mod concret consecințele actelor administrative emise în temeiul Legii nr.55/2020.**
- 48. Având în vedere toate aceste aspecte, **Curtea apreciază că dispozițiile art.72 alin.(2) din Legea nr.55/2020, cu referire la art.42 alin.(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004, precum și soluția legislativă din art.72 alin.(1) din Legea nr.55/2020, potrivit căreia dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă sunt neconstituționale, fiind contrare prevederilor art.1 alin.(5), ale art.21 și ale art.52 alin.(1) din Constituție.**
- 49. Curtea subliniază că, **în vederea înlăturării viciului de neconstituționalitate constatat și a asigurării unei reglementări clare, ca să garanteze în mod efectiv și eficient accesul la justiție al persoanelor ale căror drepturi sau interese au fost încălcate prin emiterea unor hotărâri ale Guvernului, ordine sau instrucțiuni ale miniștrilor pentru punerea în aplicare a unor măsuri pe durata stării de alertă, în temeiul Legii nr.55/2020, legiuitorul este chemat să reglementeze o procedură al cărei conținut să fie ușor identificabil, clar și previzibil sub aspectul consecințelor și care să asigure posibilitatea soluționării cauzelor în regim de urgență, într-un termen foarte scurt, astfel încât hotărârile pronunțate să fie apte să înlăture în mod concret și eficient consecințele actelor administrative atacate, în perioada în care acestea produc efecte.**

Se poate observa că s-au statuat de către CCR următoarele aspecte:

- actele administrative normative emise în temeiul Legii nr. 55/2020 pot fi atacate în fața instanței de contencios administrativ, în temeiul art. 52 și al art. 126 alin. (6) din Constituția României și al dispozițiilor conținute în legea specială în materie, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004;
- art. 72 alin.(2) din Legea nr. 55/2020 înlătură expres de la aplicare Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 ca act normativ aplicabil în materia contestării actelor administrative normative emise în temeiul Legii nr. 55/2020, fără ca Legea nr. 55/2020 să conțină o altă normă expresă care să instituie o procedură specială de contestare, ceea ce are drept consecință practică sustragerea de la controlul judecătoresc a acestor acte administrative;
- în cazul atacării în justiție a actelor administrative normative emise în temeiul Legii nr. 55/2020, asigurarea unui acces efectiv la instanță s-ar realiza doar în măsura în care hotărârea pronunțată de instanța de judecată ar determina, odată cu constatarea nelegalității

actului administrativ atacat, înlăturarea efectelor acestuia și a consecințelor sale, în termenul de aplicabilitate al acestor acte administrative;

- nici Legea nr. 55/2020 și nici Legea nr. 554/2004 nu cuprind dispoziții procedurale care să garanteze soluționarea cauzelor care au ca obiect actele administrative normative emise în temeiul Legii nr. 55/2020 într-un termen scurt, care să asigure un drept efectiv de acces la instanță, iar suspendarea executării acestor acte administrative normative până la soluționarea de urgență a recursului, nu este posibilă (ca urmare a dispozițiilor Legii nr. 554/2004).
- aplicarea procedurii de judecată reglementată de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 **ar face imposibilă pronunțarea unei hotărâri într-un termen mai scurt de 14 zile**, astfel încât efectele acestei hotărâri nu ar fi apte să înlătore în mod concret consecințele actelor administrative emise în temeiul Legii nr.55/2020;
- Legea nr. 55/2020 nu garantează cetățenilor dreptul de acces efectiv la instanță;
- pentru asigurarea unei reglementări clare, ca să garanteze în mod efectiv și eficient accesul la justiție al persoanelor ale căror drepturi sau interese au fost încălcate prin emiterea de acte administrative normative în temeiul Legii nr.55/2020, Parlamentul trebuie să reglementeze o procedură al cărei conținut să fie ușor identificabil, clar și previzibil sub aspectul consecințelor și care să asigure posibilitatea soluționării cauzelor în regim de urgență, într-un termen foarte scurt, astfel încât hotărârile pronunțate să fie apte să înlătore în mod concret și eficient consecințele actelor administrative atacate, în perioada în care acestea produc efecte.

Potrivit dispozițiilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992: ”Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. **Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.”**

Potrivit art. 5 din Codul de procedură civilă - Îndatoriri privind primirea și soluționarea cererilor:

”(1) Judecătorii au îndatorirea să primească și să soluționeze orice cerere de competența instanțelor judecătorești, potrivit legii.

(2) Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă.

(3) În cazul în care o pricină nu poate fi soluționată nici în baza legii, nici a uzanțelor, iar în lipsa acestora din urmă, nici în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare,

ea va trebui judecată în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele acesteia și ținând seama de cerințele echității.”

Se poate observa, astfel, că potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă judecătorii sunt obligați să primească și să soluționeze/judece cererile care sunt de competența instanțelor judecătorești.

Or, CCR a statuat că actele administrative normative emise în temeiul Legii nr. 55/2020 pot fi atacate în fața instanței de contencios administrativ în temeiul art.52 și al art.126 alin. (6) din Constituția României și al dispozițiilor conținute în legea specială în materie, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Având în vedere dispozițiile art. 5 alin. (3) Cod Procedură civilă, aceste acțiuni pot fi soluționate în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare și în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele cauzei și ținând seama de cerințele echității.

Drept urmare, până la punerea în acord de către Parlament a Legii nr. 55/2020 cu Decizia CCR nr. 392/2021, judecătorii nu pot să refuze judecarea acțiunilor care vizează actele administrative normative emise în temeiul Legii nr. 55/2020, iar soluția optimă și legală este ca acestea să fie analizate prin prisma dispozițiilor procedurale prevăzute de Legea nr. 136/2020, menționată de altfel în preambulul HCMBSU nr. 61/2021.

II. Interesul personal și vătămarea

Locuiesc în București, iar HCMBSU nr. 61/2021 îmi este opozabilă.

Interesul legitim privat și deci vătămarea constă în faptul că mi se condiționează în mod injust participarea la diferite evenimente de acest green-pass (în toate formele sale , cu sau fără QR code) forțându-mă indirect a mă vaccina.

Spre exemplu, acțiunea de față am formulat-o pentru că efectiv m-am simțit umilit când m-am dus cu prietena mea la o pizzerie , dat fiind faptul că era ziua ei, și după ce ne-am așezat noi frumos la masă mi-a cerut un ospătar să prezint dovada acestui mizerabil green-pass.

Întrucât nu am avut acest odios green-pass, am fost nevoit să părăsesc masa, în lacrimile prietenei mele.

Și asta e doar una din situații- au mai fost: de exemplu, când am încercat să mă duc la teatru , sau la meciul Steaua-Dinamo, mi s-a cerut să fac dovada că am test sau vaccin.

Vaccinarea reprezintă un act medical care se face în plentitudine libertate de conștiință și alegere și nu poate fi forțat prin emiterea unor acte administrative care să condiționeze exercitarea unor drepturi și libertăți fundamentale.

Virusul SARS_COV_2 există și a cauzat decese la nivelul României, dar acest lucru nu înseamnă că Statul, care prin incompetența sa crasă nu a putut face față acestui virus timp de 1 an și jumătate, să permită la infinit restrângerea sau mai mult abolirea drepturilor și libertăților.

Or, viața mea, a românilor și în special a Bucureștenilor nu poate fi stopată la nesfârșit prin acte ilegale doar pentru că există un virus pe care autoritățile nu știu cum să-l controleze eficient.

Trebuie să stai în casă pentru că nu ești vaccinat. Trebuie să stai nemâncat pentru că nu ești vaccinat. N-ai voie să mergi la teatru dacă nu ești vaccinat.

Ești aruncat la lada de gunoi a societății doar pentru că nu te-ai vaccinat.

Până când????????

Mai mult, deși de-abia s-au deschis barurile și discotecile după mai bine de 1 an de pauză, iar se închid la loc.

Iar mă închide în casă ca pe un cățel, deși eu de regulă lucrez între orele 10-20 la locul meu de muncă și deci nu pot să ies din casă. Or, în perioada în care ieșirea din casă a fost restricționată din lipsa mișcării și sedentarismului am acumulat un surplus de 35 de kilograme în pandemie, ajungând la o greutate de 115 kg, fiind anormală la vârsta de 25 de ani și înălțimea de 1.81 m . Greutate optimă la acești parametri poate atinge cel mult 83 de kilograme.

De asemenea, am tahicardie și hipertensiune arterială.

Am și probleme de sănătate datorate tulburării regimului alimentar, creată de împrejurarea faptului că restaurantele pe care le frecventez eu au fost închise, rămânând deschise doar cafenelele care au terase , motiv pentru care am un început de gastrită urmare a meselor neregulate.

Or, odată cu măsurile implementate de pârați, eu nu am mai putut să îmi respect programul de mese . Invederez instanței că pentru această afecțiune eu iau Gaviscon. Dar iată că din nou accesul meu este interzis.

Nu în ultimul rând, pe lângă aceste afecțiuni de sănătate, nu este de neglijat nici paguba iminentă care poate rezulta din suma pecuniară imensă a amenzilor care se impun pentru încălcarea acestor restricții și, adițional, a timpului pe care îl pot petrece în instanță pentru anularea acestora, timp pe care pârații nu mi-l pot deconta.

Este golit de conținut exercitiul următoarelor drepturi, caracterul perpetuu al acestora fiind eliminat:

Libertatea întrunirilor, garantat de art. 39 din Constituția României, art. 11 CEDO și art. 12 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, ca urmare a organizării și desfășurării de mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri în spații deschise, inclusiv a celor de tipul drive-in

Dreptul la libertatea credințelor religioase, garantat de art. 29 din Constituție

Accesul la cultură și libertatea de exprimare artistică, garantat de art. 33 și art. 30 din Constituția României, art. 10 CEDO și art. 11 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, ca urmare a interzicerii întrunirilor de natura activităților culturale, științifice, artistice, sportive sau de divertisment

Viața privată și de familie, garantat de art. 26 din Constituția României, art. 8 CEDO și art. 7 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, ca urmare interzicerii participării la evenimente private

Dreptul la libera circulație, garantat de art. 25 din Constituția României, art. 2 din Protocolul 4 din CEDO și art. 45 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene

Libertatea economica, garantat de art. 45 din Constituție

Dreptul la confidențialitatea și protejarea datelor personale, garantat prin Regulamentul (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal (Regulamentul general privind protecția datelor

III. Pe fondul cauzei referitor la petitele de anulare 1,2,3,4 și 5 privind condiționarea de trecerea prin boală sau vaccin

În măsura în care legiuitorul a stabilit prin Legea nr. 55/2020 că **starea de alertă se instituie prin hotărâre a Guvernului, a stabilit atribuții ale Guvernului în legătură cu starea de alertă și acte pe care Guvernul le adoptă în exercitarea atribuțiilor menționate, toate acestea nu pot fi decât în limitele Constituției.**

Sub acest aspect, Curtea Constituțională a statuat de principiu în jurisprudența sa că "*prin nicio lege nu se poate stabili ori înlătura, prin extindere sau restrângere, o competență a unei autorități, dacă o asemenea acțiune este contrară dispozițiilor ori principiilor Constituției*" (Decizia nr. 127 din 27 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 18 aprilie 2003).

Normele constituționale **nu disting** însă în privința hotărârilor Guvernului în funcție de obiectul acestora. Astfel fiind, **în lipsa unui regim constituțional derogator pentru hotărârile Guvernului prin care se instituie starea de alertă, nu se poate conferi, prin acte infraconstituționale, un asemenea regim cu caracter de excepție.** Ca urmare, **hotărârea Guvernului prin care se instituie sau se prelungește starea de alertă poate fi doar un act administrativ normativ, deci un act de reglementare secundară care pune în executare un act de reglementare primară.**

Potrivit Art. 1 din Legea nr. 55/2020: „Prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale. (2) Măsurile restrictive de drepturi prevăzute în prezenta lege, precum și, după caz, cele de

renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.”

Hotărârile Guvernului se emit **numai** pentru "**organizarea executării legilor**" [art. 108 alin. (2) - Actele Guvernului din capitolul III - Guvernul].

Prin Hotărârea de Guvern nr. 932/2020 așa cum a fost modificată de HG nr. 990/2021, HG nr. 1015/2021 și HG nr. 1050/2021 și care stau la baza emiterii HCMBSU nr. 61/2021, Guvernul a instituit măsuri care nu au fost avute în vedere de puterea legiuitoare, Parlamentul României, neregăsindu-se în Legea nr. 55/2020.

Adaosul la lege este cu atât mai evident pe măsură ce parcurgem considerentele Deciziei CCR nr. 391/2021, publicată în Monitorul Oficial nr.836 din 01.09.2021, în care instanța de contencios constituțional reține la punctele 41-43 că:

41. Dispozițiile art.5 alin.(2) lit.d) se referă, în mod expres, la măsurile carantinei și izolării și fac o referire generală la „măsurile de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor”, fără a le nominaliza. **Desigur, având în vedere obiectivul afirmat al legii, precum și faptul că textul nu face trimitere la alte acte normative, Curtea apreciază că este vorba de măsuri menționate în Legea nr.55/2020.** De asemenea, textul de lege circumscrie sfera acestor măsuri la acele intervenții necesare protejării unor drepturi ale persoanei care se bucură de cel mai înalt grad de protecție constituțională, respectiv dreptul la viață și dreptul la sănătate.

42.Dispozițiile art.65 lit.h) din Legea nr.55/2020 califică drept contravenții „***nerespectarea măsurilor individuale de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, stabilite conform art.5 alin.(2) lit.d)***”, în timp ce dispozițiile enunțate la lit.i) din același articol de lege califică, în mod separat, drept contravenție „***nerespectarea de către persoanele fizice a măsurilor de izolare la domiciliu stabilite conform art.5 alin.(2) lit.d)***”. **Prin urmare, ipoteza art.65 lit.h) din Legea nr.55/2020 se referă la nerespectarea acelor măsuri consacrate prin lege, instituite în vederea protejării dreptului la viață și la sănătate și care creează obligații în sarcina persoanelor fizice, excepție făcând măsura izolării la domiciliu.**

43. Curtea amintește că, potrivit dispozițiilor art.6 din Legea nr.55/2020, hotărârile Guvernului prin care se instituie sau se prelungește starea de alertă trebuie să precizeze, în mod clar, care sunt măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților, **astfel că revine executivului să selecteze**, în funcție de datele concrete ale evoluției pandemiei la un anumit moment, **acele măsuri prevăzute la nivelul legii care sunt cele mai adecvate atingerii obiectivului stabilit de legiutor, cu o restrângere proporțională a exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți ale persoanei.**

Ca atare, având un caracter cu totul excepțional și un profund efect negativ, măsura introducerii certificatului verde trebuie să beneficieze de un regim juridic strict, atât din perspectiva condițiilor în care se poate lua măsura, cât și din perspectiva autorităților competente și a procedurii aplicabile, toate acestea constituind aspecte care „concură” la restrângerea drepturilor fundamentale, în sensul art.53 din Constituție, restrângere care se poate realiza numai prin lege, în înțelesul strict al termenului, respectiv acela de act normativ emis de Parlament (conform

paragrafului 80 din decizia CCR nr.157/2020: „ (...) în cadrul constituțional ulterior revizuirii Legii fundamentale din anul 2003, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale nu poate fi realizată decât printr-o lege, ca act formal al Parlamentului.”).

Pe cale de consecință, și modificarea cadrului normativ, care permite restrângerea drepturilor fundamentale, trebuie să urmeze același regim juridic, respectiv să fie stabilită prin lege, ca act formal al Parlamentului, cu atât mai mult cu cât este vorba de o derogare aparent temporară.

Or, în speță se constată că printr-un act al puterii executive se modifică „temporar” voința puterii legislative, atribuindu-se competența de a restrânge exercițiul unui drept fundamental unor alte autorități publice decât cele investite anterior de către Parlament. **O atare concluzie se impune cu atât mai mult, cu cât schimbările legislative sporesc gradul de afectare a dreptului/libertății fundamentale, fiind deci la rândul lor vătămătoare.**

Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 457/2020 pct. 67 ”Curtea observă că într-un studiu invocat, de altfel, și de Ministerul Public în sprijinul concluziilor sale, Comisia de la Veneția a reamintit că ”[el] conceptul de stare **de urgență**” se bazează pe presupunerea că în anumite situații de urgență de ordin politic, militar și economic, sistemul de limitări impuse de ordinea constituțională trebuie să cedeze în fața puterii sporite a executivului. **Cu toate acestea, chiar și în stare de urgență publică, principiul fundamental al statului de drept trebuie să prevaleze.** Statul de drept constă în mai multe aspecte care sunt toate de importanță capitală și trebuie menținute într-un mod integral. Aceste elemente sunt **principiul legalității, separarea puterilor, împărțirea puterilor, drepturile omului, monopolul statului asupra forței, administrarea publică și independentă a justiției, protecția vieții private, dreptul la vot, libertatea de acces la puterea politică, participarea democratică a cetățenilor și supravegherea de către aceștia a procesului decizional, luarea deciziilor, transparența guvernării, libertatea de exprimare, asociere și întrunire, drepturile minorităților, precum și regula majorității în luarea deciziilor politice.** Statul de drept înseamnă că **agențiile guvernamentale trebuie să funcționeze în cadrul legii și acțiunile lor trebuie să fie supuse controlului de către instanțele independente. Securitatea juridică a persoanelor trebuie să fie garantată.**”

Totodată, potrivit Deciziei CCR nr. 157/2020, pct. 87 și 88:

”87. Într-o atare interpretare și anume că actul normativ supus controlului de constituționalitate nu dă posibilitatea restrângerii exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale și având în vedere natura juridică a actelor emise de structurile abilitate în managementul situațiilor de urgență, respectiv acte administrative care organizează executarea și punerea în aplicare, prin raportare la situația de fapt existentă, a dispozițiilor de reglementare primară care statuează cu privire la regimul juridic al stării de alertă, apare ca evident că **aceste acte nu pot afecta drepturi și libertăți fundamentale. Fiind acte subsecvente legii, prin care se stabilesc în concret măsurile care urmează a fi luate în vederea gestionării situației de urgență, acestea nu pot decât să transpună normele legale. Actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege.**”

88. Este incontestabil faptul că legislația care prevede regimul juridic al unor situații de criză ce impun luarea unor măsuri excepționale presupune un grad mai sporit de generalitate față de legislația aplicabilă în perioada de normalitate, tocmai pentru că particularitățile situației de criză sunt *abaterea de la normal* (excepționalitatea) și *imprevizibilitatea* pericolului grav care vizează atât societatea în ansamblul său, cât și fiecare individ în parte.

Cu toate acestea, generalitatea normei primare nu poate fi atenuată prin acte infralegale care să completeze cadrul normativ existent. De aceea, măsurile care organizează executarea dispozițiilor legale și particularizează și adaptează respectivele dispoziții la situația de fapt existentă, la domeniile de activitate esențiale pentru gestionarea situației care a generat instituirea stării de alertă nu se pot abate (prin modificări sau completări) de la cadrul circumscris prin normele cu putere de lege, deci nu pot viza drepturi și libertăți fundamentale.”

Aceste considerente ale Deciziei CCR nr. 157/2020 sunt aplicabile și hotărârilor CMBSU, care reprezintă tot acte subsecvente legii.

Potrivit unei jurisprudenței constante a Curții Constituționale, începând cu **Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995** privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, **puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta.** În consecință, așa cum a statuat instanța de contencios constituțional în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010 sau Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010), atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv **autoritățile și instituțiile publice urmează să respecte cele stabilite de Curtea Constituțională în considerentele și dispozitivul deciziilor sale,** sens în care sunt invocate și considerentele Deciziei nr. 650 din 25 octombrie 2018 (parag. 451), prin care Curtea a statuat că „deși decizia sa nu se identifică cu norma/actul legislativ, efectele sale sunt similare acestuia, astfel că, prin intermediul acestora, decizia stabilește reguli de conduită ce se impun a fi urmate, drept care face parte din ordinea normativă a statului“.

Așadar, HCMBUSU , ca act de executare a legii, poate selecta doar acele măsuri care sunt prevăzute în mod echivoc în cuprinsul Legii nr. 55/2020 și nu poate adăuga, chiar și în executarea HG nr. 932/2021, măsuri care nu au fost prevăzute de legiuitorul parlamentar.

Prin emiterea de Hotărâri de Guvern care conțin măsuri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale care nu se regăsesc în mod expres în Legea nr. 55/2020, **Guvernul s-a substituit astfel legiuitorului și nu numai că a restrâns exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale cu încălcarea art. 53 din Constituția României, dar a și delegat această restrângere către CMBSU în funcție de rata de incidență.**

Însă această delegare este nelegală, atrăgând nulitatea CMBSU nr. 61/2021 , din următoarele considerente:

La punctul 89 din Decizia CCR nr. 157/2020, s-a reținut că

89. Prin urmare, cu privire la critica ce vizează posibilitatea dispunerii de măsuri restrictive în privința unor drepturi fundamentale prin acte administrative, Curtea reține că acțiunile și măsurile dispuse pe durata stării de alertă, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004, nu pot viza drepturi sau libertăți fundamentale. De asemenea, Curtea constată că legiuitorul delegat nu poate delega la rândul său unei autorități/entități administrative ceea ce el însuși nu deține în competență. Așa cum Curtea a statuat în mod constant, din coroborarea

normelor constituționale cuprinse în art. 53 alin. (1) și în art. 115 alin. (6) rezultă că afectarea/restrângerea drepturilor sau libertăților fundamentale **nu se poate realiza decât prin lege, ca act formal al Parlamentului.**

Împrejurarea că în speță nu a fost atacată și, evident, nici constatată nelegalitatea HG nr. 932/2021(fiind totuși anulată în primă instanță de către Curtea de Apel Cluj) nu împiedică anularea actelor administrative emise în temeiul acestei HG, dat fiind că un act administrativ trebuie să respecte întregul sistem normativ de nivel superior.

Altfel spus, un act administrativ trebuie să fie conform nu numai cu actul normativ imediat superior pe care îl pune în aplicare, ci cu toate actele cu putere de lege aplicabile situației la care se referă și, mai ales, cu legea fundamentală, respectiv Constituția.

Or, în speță, se reține că HCMBSU nu este emisă în baza unei legi, ca act formal al Parlamentului, și, deci, nu poate produce efectul juridic al restrângerii exercițiului drepturilor și libertăților fiind contrar art.53 și art.115, alin.6 din Constituție.

Concluzia necesității conformității unui act administrativ în primul rând cu Constituția și, implicit, posibilitatea de a sesiza instanțele de contencios administrativ în cazul nerespectării acestei conformități, se poate desprinde, dincolo de prevederile art.1, alin.5 din Constituție („**În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie**”, obligatie ce se refera inclusiv la activitatea de emitere a actelor administrative normative) și art.1, alin.2 din Legea nr. 24/2000 (“**Actele normative se inițiază, se elaborează, se adoptă și se aplică în conformitate cu prevederile Constituției României, republicată, cu dispozițiile prezentei legi, precum și cu principiile ordinii de drept**”) inclusiv din considerentele 34-37 ale deciziei nr.458/2020 a Curții Constituționale, potrivit cărora:

„34. De asemenea, Curtea amintește că, potrivit prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție, reglementările care afectează drepturile și libertățile fundamentale nu pot constitui obiectul unor ordonanțe de urgență.

35. Prin urmare, Curtea reține că deși dispozițiile art. 25 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 95/2006 trebuie privite ca un cadru de reglementare generic, care consacră competența de acțiune a ministrului sănătății prin emiterea de acte administrative normative într-un domeniu specific, această reglementare nu poate constitui însă, per se, unicul temei legal pentru emiterea unor ordine ce privesc stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență generate de **epidemii care implică restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, ci este necesar ca aceste măsuri să fi fost reglementate la nivel primar, printr-un act normativ care se subordonează condițiilor constituționale care permit o astfel de restrângere.**

36. Respectarea tuturor acestor cerințe se circumscrie condiției legalității actului administrativ normativ, care are ca prim reper prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora "În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie" și poate fi supusă controlului instanței de contencios administrativ, în temeiul art. 52 alin. (1) din Constituție și al Legii nr. 554/2004.

Argumente similare celor de mai sus se regăsesc în **Sentința Civilă nr. 212/2021 a Curții de Apel București pronunțată în dosarul nr. 7228/2/2020**

Pe de altă parte, este de remarcat că în România vaccinarea nu este obligatorie, nefiind adoptată o lege în acest sens și că deși hotărârea CMBSU este menită să pună în executare o lege,

prin măsurile instituite prin acestea care interzic exercitarea unor drepturi și libertăți fundamentale, fiind necesar ca cetățenii să facă dovada eligibilității pentru dobândirea acestor drepturi prin prezentarea dovezii vaccinării.

Aceasta în condițiile în care foarte multe persoane din cauza convingerilor religioase sau a stării de sănătate nu pot recurge la măsura vaccinării și prin urmare sunt supuse unei carantine mascate.

Constrângerea pe calea unei hotărâri de Guvern cu măsuri provizorii reluate prin alte hotărâri ale CMBSU conduce la permanentizarea acestei situații și la înlocuirea unei legi în acest sens, cu o hotărâre de Guvern/CMBSU care să ia măsuri privitoare la obligativitatea vaccinării populației.

Astfel, art. 34 din Constituție prevede că dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, statul fiind obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei sau sănătății populației iar organizarea asistenței medicale, controlul exercitării profesiilor medicale și alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei se stabilesc prin legi.

Totodată, **față de stadiul actual al vaccinurilor COVID-19 așa cum rezultă de pe site - urile oficiale, cetățenii nu pot fi obligați prin presiune să se vaccineze, ca urmare a faptului că nu se cunoaște nici dacă aceste vaccinuri oferă vreo protecție, iar pe de altă parte, multe dintre eventualele efecte adverse (pe termen scurt, mediu și lung) sunt necunoscute.** Astfel:

i) Conform informațiilor furnizate de *Agenția Națională a Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din România*, în "ANEXA I REZUMATUL CARACTERISTICILOR PRODUSULUI" acestor vaccinuri se menționează:

- **la Comirnaty**²:

- "**Durata protecției**: Durata protecției oferite de vaccin **este necunoscută** și este încă în curs de a fi determinată prin studii clinice aflate în desfășurare”;
- "**Limite ale eficacității vaccinului**: La fel ca în cazul oricărui vaccin, **este posibil** ca vaccinarea cu Comirnaty să nu le ofere protecție tuturor persoanelor vaccinate. **Este posibil** ca persoanele să nu fie pe deplin protejate înainte de 7 zile după a doua doză de vaccin”;
- "**Sarcina**: **Experiența legată de utilizarea Comirnaty la femeile gravide este limitată**. Studiile la animale nu au evidențiat efecte toxice dăunătoare directe sau indirecte asupra sarcinii, dezvoltării embrio-fetale, nașterii sau dezvoltării postnatale (vezi pct. 5.3). **Administrarea Comirnaty în timpul sarcinii trebuie avută în vedere numai dacă beneficiile potențiale depășesc orice riscuri potențiale pentru mamă și făt.**”

2

[https://www.anm.ro/_FARMACOVIGILENTA/RCP%20Comirnaty%20\(informatie%20adresata%20profesionistilor\).pdf](https://www.anm.ro/_FARMACOVIGILENTA/RCP%20Comirnaty%20(informatie%20adresata%20profesionistilor).pdf)

- **”Alăptarea: Nu se cunoaște** dacă Comirnaty se excretă în laptele uman.”
- **”Fertilitatea: Studiile la animale** nu au evidențiat efecte toxice dăunătoare directe sau indirecte asupra funcției de reproducere (vezi pct. 5.3).”

- la **Spikevax**³:

- **”Durata protecției:** Durata protecției conferite de vaccin **nu este cunoscută** și încă este în evaluare în cadrul studiilor clinice în desfășurare”
- **”Limitările eficacității vaccinului:** Este posibil ca persoanele să nu fie pe deplin protejate timp de până la **14 zile** ulterioare administrării celei de-a doua doze. Ca în cazul tuturor vaccinurilor, este posibil ca vaccinarea cu Spikevax să nu protejeze toate persoanele cărora le este administrat.”
- **”Sarcina:** Există o **experiență limitată** în privința utilizării Spikevax la femeile gravide. Studiile la animale nu indică efecte nocive directe sau indirecte în ceea ce privește sarcina, dezvoltarea embrionului/fătului, nașterea sau dezvoltarea post-natală (vezi pct. 5.3). **Administrarea Spikevax în timpul sarcinii trebuie avută în vedere doar în situațiile în care potențialele beneficii depășesc orice potențiale riscuri pentru mamă și făt.**”
- **„Alăptarea: Nu se cunoaște** dacă Spikevax este excretat în laptele uman.,,
- **„Fertilitatea: Studiile la animale** nu indică efecte nocive directe sau indirecte asupra fertilității feminine (vezi pct. 5.3).”

- la **Vaxzevria**⁴

- **Durata protecției:** Durata protecției oferite de vaccin **nu este cunoscută**, fiind în curs de determinare în cadrul studiilor clinice aflate în desfășurare.
- **Limitări ale eficacității vaccinului:** Protecția începe la aproximativ 3 săptămâni după prima doză de Vaxzevria. **Este posibil** ca persoanele să nu fie complet protejate până la **15 zile** după administrarea celei de a doua doze de vaccin. Ca și în cazul celorlalte vaccinuri, **este posibil** ca vaccinarea cu Vaxzevria **să nu protejeze toate persoanele vaccinate** (vezi pct. 5.1). **Datele disponibile în prezent din studiile clinice nu permit estimarea eficacității vaccinului la persoanele cu vârsta peste 55 de ani.**
- **Sarcina:** Experiența cu utilizarea Vaxzevria la gravide **este limitată**. Studiile **la animale** privind toxicitatea asupra funcției de reproducere nu au fost finalizate. Pe baza rezultatelor studiului preliminar, nu se anticipează niciun efect asupra fătului (vezi pct. 5.3). **Administrarea Vaxzevria în**

³ https://www.anm.ro/_FARMACOVIGILENTA/RCP%20Covid-19%20Vaccine%20Moderna.pdf

⁴ [https://www.anm.ro/_FARMACOVIGILENTA/RCP%20Vaxzevria%20suspensie%20injectabila%20\(informatie%20adresata%20profesionistilor\)%20\(fost%20COVID-19%20Vaccine%20AstraZeneca%20suspensie%20injectabila\).pdf](https://www.anm.ro/_FARMACOVIGILENTA/RCP%20Vaxzevria%20suspensie%20injectabila%20(informatie%20adresata%20profesionistilor)%20(fost%20COVID-19%20Vaccine%20AstraZeneca%20suspensie%20injectabila).pdf)

timpul sarcinii trebuie avută în vedere dacă beneficiile depășesc riscurile potențiale pentru mamă și făt.

- **Alăptarea: Nu se cunoaște** dacă Vaxzevria este excretat în lapte.
- **Fertilitatea: Studiile la animale** nu au evidențiat efecte dăunătoare directe sau indirecte de toxicitate asupra funcției de reproducere (vezi pct. 5.3).

- **la Janssen⁵:**

- **Durata protecției:** Durata protecției oferite de vaccin **este necunoscută**, fiind încă în curs de a fi determinată prin studii clinice aflate în desfășurare.
- **Limitări ale eficacității vaccinului:** Protecția **începe la aproximativ 14 zile** după vaccinare. La fel ca în cazul oricărui vaccin, **este posibil** ca vaccinarea cu COVID-19 Vaccine Janssen să **nu ofere protecție** tuturor persoanelor vaccinate (vezi pct. 5.1).
- **Sarcina:** Experiența legată de utilizarea COVID-19 Vaccine Janssen la gravide **este limitată**. Studiile **la animale** cu COVID-19 Vaccine Janssen nu indică efecte nocive directe sau indirecte asupra sarcinii, dezvoltării embrio-fetale, nașterii sau dezvoltării postnatale (vezi pct. 5.3). **Administrarea COVID-19 Vaccine Janssen în timpul sarcinii poate fi avută în vedere doar dacă potențialele beneficii depășesc potențialele riscuri pentru mamă și făt.**
- **Alăptarea: Nu se cunoaște** dacă COVID-19 Vaccine Janssen se excretă în laptele uman.
- **Fertilitatea: Studiile la animale** nu indică efecte nocive directe sau indirecte cu privire la toxicitatea asupra funcției de reproducere (vezi pct. 5.3).

ii) conform datelor publicate pe site-ul Institutului Național de Statistică⁶: în perioada 27.12.2020- 04.07.2021, numărul total al **persoanelor care au avut un test pozitiv de infecție cu virusul SARS-CoV-2, după administrarea vaccinurilor este de 28.804 persoane (23.814 persoane după administrarea primei doze și 4.990 persoane după administrarea celei de a doua doze).**

iii) informațiile furnizate de Grupul de Comunicare Strategica in comunicatele zilnice⁷, la data de 07.07.2021 exista un număr mare de efecte adverse pentru cetățenii români vaccinați până în prezent: **16.644 efecte adverse.**

⁵

[https://www.anm.ro/ /FARMACOVIGILENTA/RCP%20\(informatie%20adresata%20profesionistilor\)%20COVID-19%20Vaccine%20Janssen%20suspensie%20injectabil%C4%83.pdf](https://www.anm.ro/ /FARMACOVIGILENTA/RCP%20(informatie%20adresata%20profesionistilor)%20COVID-19%20Vaccine%20Janssen%20suspensie%20injectabil%C4%83.pdf)

⁶ <https://www.cnsb.ro/index.php/analiza-cazuri-confirmate-covid19/2557-situatie-persoane-confirmate-dupa-vaccinare-05-07-2021/file>

⁷ <https://stiri oficiale.ro/informatii/actualizare-zilnica-07-07-evidenta-persoanelor-vaccinate-impotriva-covid-19>

În aceste condiții se poate constata vaccinarea reprezintă un criteriu discriminatoriu pentru a deveni eligibil să își exerciți drepturile și libertățile garantate de Constituție.

Aceste prevederi sau practici aparent neutre dezavantajează și discriminează persoanele nevaccinate care la acest moment sunt majoritatea populației țării.

Așa cum s-a arătat mai sus atât , nu există o lege care să abiliteze CMBSU să emită hotărâri în acest domeniu, Legea nr. 55/2020 se referă la măsuri care trebuie luate în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței altor drepturi și libertăți fundamentale cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Hotărârea de Guvern este un act unilateral cu caracter normativ emis în regim de putere publică în vederea executării legii neputând însă să o substituie și să emită pe această cale norme cu putere de lege, și mai mult, să le delege către CMBSU, deoarece ar trece în atribuțiile legislative ale Parlamentului.

În calitatea sa de act administrativ normativ hotărârea CMBSU este prezumată că respectă principiul legalității și ca atare trebuie să fie conformă cu toate Hotărârile de Guvern, ordonanțele, legile, și Constituția României.

În cazul de față, aceste dispoziții din HCMBSU nu sunt conforme cu dispozițiile Legii nr. 55/2020 mai sus examinate, deoarece încalcă limitele competenței prev. de lege, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, stabilind cu exces de putere numai anumite categorii de persoane cărora li se instituie măsura carantinei mascate (cele nevaccinate) decât cele la care se referă legea, realizând o restrângere nejustificată a drepturilor cetățenilor prin depășirea scopului urmărit și propus de protejare a sănătății populației, stabilind discriminatoriu și cu atingerea drepturilor sau libertăților cetățenilor, activități la care pot participa doar o anumită categorie de cetățeni, măsuri care nu sunt proporționale întrucât urmăresc substituirea prin hotărârea de Guvern a unei legi privind obligativitatea vaccinării.

Chiar dacă nu menționează expres obligativitatea tuturor persoanelor la vaccinare hotărârile CMBSU discriminează fără a fi necesar în scopul asigurării sănătății populației prin dezavantajarea categoriei persoanelor nevaccinate care așa cum s-a arătat mai sus reprezintă majoritatea populației României.

Art. 15 alin. 1 din Constituție stabilește că cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, iar art. 16 alin. 1 din Constituția României arată că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice fără privilegii și fără discriminări. Or, Curtea Constituțională a arătat în deciziile sale că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării și că neconstituționalitatea privilegiului impune eliminarea privilegiului nejustificat acordat.

Principiul egalității în fața legii și interzicerea discriminării sunt consacrate și de art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului precum și de art.20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Instanța de contencios constituțional a subliniat în Decizia nr. 244/2021, „potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr 69 din 16 martie 1994).

De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 23 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014). Aladar, neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), **iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului** (a se vedea Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013 sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014). **În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat.**

Suplimentar, **Hotărârea de Guvern nr. 932/2021 , precum și Hotărârea de Guvern nr. 990/2021, care stau la baza HCMBSU nr. 61/2021, au fost anulate în primă de instanță de către Curtea de Apel Cluj, prin Sentința Civilă nr. 236/2021 astfel că prezumția de legalitate a acestora este deja răsturnată.**

La paginile 18 și 21 a Sentinței anterior menționate, Curtea de Apel Cluj subliniază că:

[... pag. 18]

Potrivit alin. 3 persoanele fizice sunt obligate să facă dovada situațiilor prevăzute la alin.1 și 2 prin intermediul certificatelor digitale ale UE privind Covid 19 în conformitate cu OUG 68/2021.

OUG 68/2021 a fost adoptată având în vedere aplicarea Regulamentului UE 2021/953 al Parlamentului European și al Consiliului din 14.06.2021 pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID19.

Curtea observă că, această ordonanță privește categoria drepturilor și libertăților fundamentale, situație care impunea potrivit art. 73 din Constituție adoptarea acestor măsuri prin lege organică, iar pe de altă parte certificatul menționat de Regulament este menit să faciliteze circulația persoanelor pe teritoriul UE, deci între statele Uniunii și nu pe teritoriul statelor naționale. Astfel, prin HG s-a introdus obligativitatea de a prezenta Certificatul verde, ceea ce conduce la restrângerea unor drepturi și libertăți ale cetățenilor.

De altfel HG instituie peste prevederile OUG extinderea folosinței certificatului, persoanele fizice trebuind să prezinte acest certificat în condițiile în care urmează să participe la activitățile restricționate. Verificarea certificatului nu este făcută doar de către agenți ai autorităților publice, ci ea trebuie făcută și de agenții economici care desfășoară activități prin persoanele angajate, implicare inadmisibilă și care presupune cunoașterea stării de sănătate a persoanei respective.

[...pag. 19]

Pe de altă parte, toate aceste HG-uri au împărțit populația României în persoane vaccinate și nevaccinate punând semnul egalității între o persoană nevaccinată și una bolnavă și între o persoană vaccinată și una sănătoasă, fapt pe care instanța îl consideră absolut inadmisibil.

[... pag. 21]

Așa cum s-a arătat mai sus atât legea care dă abilitatea guvernului să emită hotărâri în acest domeniu, Legea 55/2020 cât și Ordonanța 137/2000 se referă la măsuri care trebuie luate în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței altor drepturi și libertăți fundamentale cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Hotărârea de guvern este un act unilateral cu caracter normativ emis în regim de putere publică în vederea executării legii neputând însă să o substituie și să emită pe această cale norme cu putere de lege, deoarece ar trece în atribuțiile legislative ale Parlamentului.

În cazul de față, aceste dispoziții din HG nu sunt conforme cu Constituția, cu Ordonanța 137/2020 și cu Legea 55/2020 mai sus examinate deoarece încalcă limitele competenței prev. de lege, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, stabilind cu exces de putere alte măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților și pentru diminuarea impactului de risc decât cele la care se referă legea realizând o restrângere nejustificată a drepturilor cetățenilor prin depășirea scopului urmărit și propus de protejare a sănătății populației, stabilind discriminatoriu și cu atingerea drepturilor sau libertăților cetățenilor, activități la care pot participa doar o anumită categorie de cetățeni stabilind măsuri care nu sunt proporționale întrucât urmăresc substituirea prin hotărârea de guvern a unei legi privind obligativitatea vaccinării.

Chiar dacă nu menționează expres obligativitatea tuturor persoanelor la vaccinare hotărârea de guvern discriminează fără a fi necesar în scopul asigurării sănătății populației prin dezavantajarea categoriei persoanelor nevaccinate care reprezintă majoritatea populației

României. Efectul normării prin HG a certificatului și folosinței acestuia este evident nelegală, din nou ajungându-se prin actele administrative normative la substituirea unei legi organice.

Art. 15 alin. 1 din Constituție stabilește că cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, iar art. 16 alin. 1 din Constituția României arată că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice fără privilegii și fără discriminări. Curtea Constituțională a arătat în deciziile sale că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării și că neconstituționalitatea privilegiului impune eliminarea privilegiului nejustificat acordat.

Instanțele de contencios administrativ nu sunt puse să examineze constituționalitatea legii ci conformarea de către actele administrative la principiul legalității și pe cale de consecință eliminarea dispozițiilor care intră în conflict cu normele legale.

Principiul legalității în fața legii și interzicerea nediscriminării sunt consacrate și de art. 14 din CEDO, precum și de art. 20 și art. 21 din Carta Drepturilor Fundamentale a UE. De asemenea, apărarea statului de drept, a democrației pe lângă drepturile și libertățile cetățenilor constituie alte aspecte care conduc la concluzia încălcării limitelor competenței prevăzute de Constituție sau de lege și încălcări drepturilor și libertăților cetățenilor prin normarea pe cale de HG realizată cu exces de putere.

IV. În ceea ce privește fondul cauzei cu privire la petitul de anulare nr. 6

Potrivit Constituției,

Art.45–Libertatea economică

Accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate.

Art. 135 – Economia

(1) Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență.

(2) Statul trebuie să asigure:

a) **libertatea comerțului**, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

Art. 136 – Proprietatea

(5) Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.

Ca drept fundamental reglementat de art. 45 din Constituție, libertatea economică cuprinde mai multe valențe, acestea reprezentând, pe de o parte, manifestări de voință ale persoanei de a se angaja în raporturi de natură economică în scopul obținerii unui beneficiu, iar pe de altă parte, libertatea economică trebuie să fie caracterizată de lipsa constrângerii persoanei în actul acțiunii din punct de vedere economic. Libertatea economică implică relația individului cu puterea publică, astfel încât celei de-a doua îi incumbă obligații atât pozitive, dar mai ales negative, de abținere.

Oportunitatea reglementării prin Legea nr. 55/2020 a fost motivată prin dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, care a reclamat adoptarea de noi măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei, luând în considerare necesitatea asigurării în continuare, chiar și după încetarea stării de urgență, a unei protecții adecvate împotriva îmbolnăvirii.

Actele CMBSU nu pot fi adoptate decât în limitele prevăzute de Constituție, însă CMBSU a adoptat hotărârea atacată cu încălcarea gravă a dispozițiilor constituționale prin aceea că a restrâns libertatea economică a operatorilor economici din domeniul discotecilor și barurilor printr-o normă secundară. Conform art. 108 alin. (2) din Constituție, hotărârile Guvernului se emit pentru organizarea executării legilor, adică hotărârile Guvernului se adoptă întotdeauna în baza legii, fiind *secundum legem* și urmărind organizarea executării și executarea în concret a legii. Aceeași rațiune se păstrează și pentru aparatele executive aflate în subordinea Guvernului, precum CMBSU

În **preambulul Legii nr. 55/2020** se menționează: ” în conformitate cu prevederile **art. 53 din Constituția României, republicată, exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, între altele, pentru apărarea ordinii, a sănătății publice, dar și a drepturilor și a libertăților cetățenilor, în condițiile în care, în contextul situației de criză generate de pandemia de COVID-19, este necesară adoptarea de către Parlamentul României, prin lege, a unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale.”**

Potrivit Art. 1 din Legea nr. 55/2020:

„(1) Prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor **măsuri temporare și, după caz, graduale**[...]

(2) Măsurile restrictive de drepturi prevăzute în prezenta lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu **respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.**”

Conceptul de stare de alertă este definit în art. 2 din lege, prin acesta înțelegându-se ” răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, **proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare** pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății. ”

Din analiza coroborată a preambulului și art. 1-3 ale Legii nr. 55/2020 se desprind următoarele:

a) starea de alertă constă într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor.

b) ansamblul de măsuri care compun starea de alertă trebuie să respecte dispozițiile art. 53 din Constituția României și, în plus, măsurile care se impun trebuie:

- să fie temporare, graduale și proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia;
- necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor;
- să nu aducă atingere existenței altor drepturi și libertăți fundamentale.
- trebuie să respecte egalitatea de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Se reține că atât timp cât legea prevede aplicarea cu prioritate de măsuri restrictive graduale și proporționale, luarea efectivă a acestora trebuie să aducă, pe cât posibil, o cât mai mică atingere drepturilor constituționale ale persoanelor în cauză și trebuie să respecte egalitatea de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Bunăoară, marile lanțuri de supermarketuri și magazine de bricolaj își desfășoară activitatea în regim normal, fără nicio restricție privind accesul persoanelor în interiorul clădirilor, indiferent de numărul lor deși în aceste locuri se înregistrează zilnic mari aglomerări de persoane, mai ales la orele de vârf; mall-urile își desfășoară activitatea în același regim normal doar cu respectarea acelor minime măsuri de prevenție care în contextul actual au devenit deja uzuale (purtarea măștii, măsurarea temperaturii sau dezinfectarea mâinilor), deși în astfel de locuri se înregistrează zilnic mari aglomerări de persoane, inclusiv în zonele de food court unde clienții își cumpără preparate la pachet, dar în realitate le consumă la mesele care există în spațiile comune ale mall-ului; transportul în comun de persoane nu a fost restricționat deloc în perioada stării de alertă deși și în aceste mijloace de transport precum și în stațiile de îmbarcare/debarcare călători (spre exemplu la metrou) se înregistrează aglomerări mari de persoane care nici măcar nu pot păstra o distanță minimă între ele; fabricile în care lucrează sute de persoane în spații închise și de foarte multe ori mult prea mici, de asemenea funcționează fără niciun fel de restricții cu privire la accesul acestor persoane în interiorul clădirilor; este permisă organizarea târgurilor expoziționale, este permisă organizarea de workshop-uri cu condiția participării unui număr limitat de persoane

Rezultă deci că, prin articolul criticat se creează o diferențiere de tratament juridic între operatorii economici care desfășoară activități de preparare, comercializare și consum al produselor alimentare și/sau băuturilor alcoolice și nealcoolice, de tipul barurilor și discotecilor, pe de o parte, și, pe de altă parte, activitatea altor instituții sau operatori economici (hipermarketurile, agenții economice care organizează târguri în spații închise, cei care organizează cursuri de instruire și workshop-uri, cu un număr de maxim 25 de persoane în interior etc.), măsura de interdicere a activității operatorii economici care desfășoară activități în cadrul barurilor/discotecilor fiind

disproporționată față de măsurile luate cu privire la activitatea celorlalte instituții/ ceilalți operatori economici, iar rata de infectare nu ar trebui să constituie un criteriu de interzicere a activităților desfășurate de aceștia din urmă, potrivit principiului de drept *ubi eadem est ratio, eadem solutio esse debet* (unde se aplică același raționament, se aplică aceeași soluție)

Dacă un comerciant nu-și poate exercita comerțul său, atunci dreptul său nu se suspendă, ci este anulat chiar conținutul său, pentru că acest drept nu se rezumă doar la dreptul de proprietate asupra bunurilor din vadul comercial, ci dreptul rezultă din chiar exercitarea activității. Dreptul poate fi supus unei limitări rezonabile, în baza legii și în baza principiului priorității interesului public, însă fără a-l goli de conținut în materialitatea sa.

În acest sens, s-a pronunțat și Curtea Europeană de Justiție, prin hotărârea din 14 mai 1974, în cauza 4/73, Nold, Rec. 1974, p. 491, punctul 14; prin care s-a reținut că *în cadrul ordinii juridice comunitare este, de asemenea, legitim ca aceste drepturi să fie supuse, în cazul în care este necesar, anumitor limitări justificate de obiectivele de interes general urmărite de Comunitate, cu condiția să nu se aducă atingere substanței acestor drepturi.*

Diminuarea riscului de impact nu se poate face cu precădere pe seama anumitor activități, preferabile autorităților, astfel că o afacere dintr-un anumit domeniu nu poate fi închisă/limitată, iar altele să funcționeze, dacă toate presupun prezența fizică a oamenilor și aceleași măsuri de protecție.

V. Calitatea procesuală pasivă a IPMB

• Potrivit OUG nr. 57/2019 privind Codul Administrativ:

Articolul 265 Instituția prefectului

(1) Pentru exercitarea de către prefect a prerogativelor care îi revin potrivit Constituției și altor legi se organizează și funcționează instituția prefectului, sub conducerea prefectului.

(2) Instituția prefectului este o instituție publică cu personalitate juridică, cu buget propriu, aflată în subordinea Guvernului.

(8) Exercițarea drepturilor și asumarea obligațiilor civile ale instituției prefectului se realizează de către prefect, de înlocuitorul de drept al acestuia sau de către o persoană anume desemnată prin ordin al acestuia.

Articolul 249 Rolul prefectului și al subprefectului

(1) Prefectul este reprezentantul Guvernului pe plan local.

(3) Prefectul asigură conducerea comitetelor județene pentru situații de urgență.

Articolul 257 Atribuțiile în domeniul situațiilor de urgență

(1) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la art. 252 alin. (1) lit. e), prefectul:

a) dispune, în calitate de președinte al Comitetului județean pentru situații de urgență, măsurile care se impun pentru prevenirea și gestionarea acestora;

Articolul 275 Regimul juridic aplicabil actelor prefectului

(1) **Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, prefectul emite acte administrative cu caracter individual sau normativ, numite ordine.**

(6) **Ordinele emise de prefect în calitate de președinte al Comitetului județean pentru situații de urgență** produc efecte juridice de la data aducerii lor la cunoștință publică și sunt executorii.

- **Potrivit Regulamentului la HG nr. 1491/2004:**

Articolul 4 (1) Comitetele pentru situații de urgență sunt organisme interinstituționale de sprijin al managementului situațiilor de urgență.

Astfel, se poate observa că Prefectul își exercită drepturile și își asumă obligațiile civile conferite ca atare de acte normative în domeniul managementului pentru situații de urgență (Codul Administrativ, OUG nr. 21/2004, HG nr. 1491/2004) în cadrul Instituției Prefectului, autoritate publică cu personalitate juridică și buget propriu.

În consecință, în cazul unei culpe procesuale a CMBSU (organism interinstituțional, fără personalitate juridică și buget propriu), care adoptă hotărâri prin Președintele său - Prefectul, autoritatea care poate răspunde din punct de vedere patrimonial nu poate fi decât aceea în care acest Comitet funcționează - respectiv IPMB.

Altfel spus, capacitatea de drept administrativ a CMBSU nu exonerează de răspundere IPMB, pretențiile patrimoniale constând în cheltuieli de judecată și formulate în prezenta speță nu pot să fie executate decât din patrimoniul acestei din urmă părâte.

În ceea ce privește art. 24 din Regulamentul la HG nr. 1491/2014, acesta nu are incidență în cauză, din moment ce se specifică foarte clar în cuprinsul acestui articol că **fondurile bănești sunt alocate pentru realizarea dotărilor necesare.**

Or, potrivit art. 23 la același Regulament, se specifică că *lista cuprinzând dotările principale necesare desfășurării activității comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență este prevăzută în anexa nr. 2 la prezentul regulament-cadru*, anexă în care nu regăsim fonduri destinate cheltuielilor generate de litigiile judecătorești

VI. Calitatea de intervenient forțat a AVP

Este pusă sub semnul întrebării admisibilitatea în principiu a calității de intervenient în speță, **însă este necesar din partea AVP un punct de vedere pe fondul cauzei.**

Potrivit Art. 68 (1) C.pr.civ: Oricare dintre părți poate să cheme în judecată o altă persoană care **ar putea să pretindă, pe calea unei cereri separate, aceleași drepturi ca și reclamantul.**

Rolul Avocatului Poporului este precizat în art. 58 al. 1 din Constituție și constă în apărarea drepturilor și libertăților persoanelor fizice.

Avocatul Poporului își exercită rolul său (atribuțiile) din oficiu sau la cererea persoanelor lezate în drepturile și în libertățile lor, astfel cum prevede art. 59 al.1 din Constituție.

Potrivit Articolului 15(1) din Legea nr. 35/1997 Avocatul Poporului are următoarele atribuții:

m) poate sesiza instanța de contencios administrativ, în condițiile legii contenciosului administrativ;

Potrivit art. 1 din LCA:

(3) Avocatul Poporului, în urma controlului realizat, potrivit legii sale organice, dacă apreciază că ilegalitatea actului sau refuzul autorității administrative de a-și realiza atribuțiile legale nu poate fi înlăturat decât prin justiție, poate sesiza instanța competentă de contencios administrativ de la domiciliul petentului.

Având în vedere că dispozițiile art. 17, art. 24, art. 26, art. 28 din Legea nr. 35/1997 sunt incompatibile cu perioada de valabilitate a HCMBSU nr. 61/2021, apreciem că se impune introducerea AVP ca intervenient forțat pentru a se pronunța, printr-un punct de vedere, asupra legalității actului atacat.

În drept: art. 1 , art. 16, art. 108, art. 53 si art. 115 din Constituția României, art. 15 din Legea nr. 136/2020, Legea nr. 55/2020, Codul Administrativ, Deciziile CCR menționate în prezenta, Legea nr. 24/2000, OG nr. 137/2000, C.pr.civ.

În probațiune: înscrisuri

În vederea soluționării acțiunii pendinte, vă pun la dispoziție cu titlu de jurisprudență Sentința civilă nr. 236/2021 a Curții de Apel Cluj, prin care s-a anulat HG nr. 932/2021 si HG nr. 990/2021 pe care HCMBSU se sprijină în mod exclusiv și în care atragem atenția asupra motivării de la paginile 18-22 aplicabile *mutatis mutandis* cauzei pendinte.

De asemenea, vă pun la dispoziție Sentința Civilă a Curții de Apel Cluj nr. 166/2021 prin care s-a anulat în parte HG nr. 531/2021 astfel cum a fost modificată de HG nr. 580/2021 în privința următoarelor dispoziții: Anexa 2 art. 3 ind. 1 iar la Anexa 3 articolul 1 pct. 5, 6, 7, 12, 13, 18, 20, 22, 27 și art. 6 punctele 2, 4, 9 doar în privința condiționării participării de prezentarea dovezilor menționate la art. 3 ind. 1 al anexei 2(testare, vaccinare, trecere prin boală) în care atragem atenția asupra motivării de la paginile 12-16 aplicabile *mutatis mutandis* cauzei pendinte.

Totodată, vă pun la dispoziție Sentința Civilă nr. a Curții de Apel București nr.212/2021, pronunțată de complet 9-2Fond(președinte Amer Jabre), prin care s-au anulat diverse acte normative și în care atragem atenția asupra motivării de la paginile 51-60 aplicabile *mutatis mutandis* cauzei pendinte.

VII. Cereri și precizări finale

Timbrez legal cererea cu taxă de timbru 50 lei și o semnez cu semnătură digitală.

Nu solicit termen pt studiul întâmpinărilor.

Solicit:

- Să comunicați cererea părților adverse prin TDS/FAX/agent procedural și să fie sunați ca să confirme primirea lor, în aceeași zi(adică azi)
- Să îmi acordați acces la dosarul electronic al instanței, pentru nr. tel: (...) și email: (...)
- Să fixați termen de judecată în maxim 48 de ore (**de preferat până miercuri ora 13**)
- Să puneți în vedere părților/intervenientului să depună întâmpinarea cu cel puțin 3 ore înainte termenului fixat, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai formula excepții relative și de a mai depune probe, și sub sancțiunea neluării în seamă a oricăror alte înscrisuri depuse ulterior.
- întâmpinarea CMBSU să fie însoțită de dosarul administrativ, precum și caseta tehnică a ședinței în care s-a adoptat HCMBSU nr. 61/2021,
- Să îmi trimită întâmpinările direct pe emailul indicat cu cel puțin 3 ore înainte de termen, sub sancțiunea amenzii judiciare în cazul neconformării acestei din urmă dispoziții

Adrian Secu
03.10.2021